

DAGELIJKS LEVEN IN EEN ANDERE CULTUUR

GUINEE - GARAMA - BOKÉ

Februari 2021

Beste familie, vrienden en kennissen,

Het is één uur. 'Moet er nog meer mee?' Ik kijk mijn lokaal nog een keer rond en zie dat alle dozen en tassen die ingepakt stonden weer mee zijn. Een laatste check, deur op slot en m'n hoofddoek op. Waarom een hoofddoek op? Het is in deze cultuur respectvol om een hoofddoek te dragen als vrouw. Het is een teken dat je getrouwd bent. Maar dat ben ik toch niet? Inderdaad, maar het voorkomt voor mij een groot aantal huwelijksaanzoeken en vervelende situaties. Nog even de werkers groeten en dan zijn we klaar om te vertrekken. Een reis die ik twee keer per week 's morgens of 's middags maak, om de kinderen op twee plaatsen les te geven. Na een warme autorit wacht een heerlijke maaltijd van rijst met saus, gekookt door één van de kookvrouwen. Het eten is ondertussen een beetje afgekoeld, maar dat is goed. Het is in deze cultuur namelijk respectvoller om een maaltijd niet heel warm aan te bieden. Na het eten is het tijd voor siësta.

Lesgeven aan missionkids

Terwijl we zwetend ons werk doen, proberen we ons op school voor te stellen hoe het leven op de Noordpool en de toendra is. Dit vraagt wel wat verbeeldingskracht. Hoe het in een tropisch klimaat is, is niet moeilijk in te leven als dat je woonplaats is. Enthousiast zijn de kinderen deze weken bezig met het thema *het klimaat*. Ieder verdiept zich op zijn of haar eigen niveau in één van de klimaatzones. Collages, kijkdozen, een zelfgemaakt lied en ten slotte houden we een kijkmorgen voor de ouders. Het enthousiasme en de creativiteit spatten ervan af!

Tussendoor zijn er soms van die echte missionkids-opmerkingen, waar ik erg van kan genieten. Ik: 'Hebben jullie het ook zo warm?' Kinderen: 'Nee hoor!' Eén van de kinderen: 'Ja, maar juf, u bent ook een Nederlander hè.' Samen schieten we in de lach. 'Haha, ja dat klopt! Maar jullie dan?' Dat is soms weleens de vraag. Je hebt het land waar je woont en je paspoortland. In hun geval is dat Nederland. Waar hoor je nu echt bij? Een interessant boek om deze kinderen beter te begrijpen is *Overal en nergens thuis* van Steve en Gill Bryant.

(Bij)geloof

Het is vrijdagmorgen: tijd voor een zendingsverhaal. Verhalen van vroeger die voor deze kinderen heel herkenbaar zijn. Zo kregen we een gesprek over het geloof in geesten. Een werkelijkheid voor veel mensen hier. Als katten bijten, kunnen er geesten zitten, maar honden verjagen de geesten juist. Speciale bladeren voor de deur leggen, voorkomt dat de geesten in je huis komen. Fluiten moet je afleren, want daarmee kan je boze geesten oproepen. Als er een uil over je heenvliegt, betekent dit dat er binnenkort iemand zal overlijden. Eén van de kinderen zei: 'Ik moet daar wel een beetje om lachen, hoor, ik geloof dat gewoon niet.' Een ander reageerde: 'Ik ook niet, maar de duivel heeft wel veel macht.' Gelukkig mogen wij weten dat er een levende God is, Die meer macht heeft dan welke duivel of geest dan ook. Daarom hoeven we niet bang te zijn en hebben we met elkaar gezongen: 'Uw macht is groot, Uw trouw zal nooit vergaan!'

Deze geestenwereld is echt merkbaar in deze omgeving vol duisternis. Je merkt dat het geloof van de mensen hier een vermenging is van de islam en het animisme. In Boké hebben we twee buurvrouwen die in de macht van boze geesten zijn. Soms krijgen ze een aanval waarbij we ze kunnen horen schreeuwen. We zien hoe anderen hen moeten vasthouden om ze in bedwang te houden. Aangrijpend om dit mee te maken. Je merkt de angst bij de mensen om hen heen. Hun redmiddel is dan een toverdokter die een aantal spreuken over hen uitspreekt. Wat is er veel gebed nodig om Licht voor deze vrouwen en voor iedereen die in deze duisternis leeft.

Het geloof van de mensen hier is vermengd met hun dagelijkse leven. Vijf keer per dag klinkt de gebedsoproep. Velen leggen dan hun werk even neer om te gaan bidden. Zo gebeurde het dat ik boodschappen aan het doen was en nog even stond na te denken over mijn keuze, toen de vrouw van het boetiekje zei: 'Ben je klaar? Dan kan ik gaan bidden.' Ik voelde wel dat ik snel mijn keuze moest maken en haar verder met rust moest laten. Het geloof wordt hier niet onder stoelen of banken geschoven. Een spiegel.

Markt in Boké

Excursie

Af en toe is het ook tijd om met elkaar iets te zien en te leren van het land waarin we leven. We gingen als klas op excursie naar een lokale basisschool in de buurt. Dat was erg leuk! Een school met ruim 250 kinderen, 5 leerkrachten en een directeur. Iets grotere klassen dan we in Nederland gewend zijn. We waren uitgenodigd door één van de leraressen die ook in Garama woont. In haar klas hebben we de kinderen in het Frans een liedje over een vis aangeleerd. Daarna hebben Ineke en Gerdien een kinderbijbel overhandigd en heeft Gerdien het scheppingsverhaal verteld aan de kinderen. De kinderen kregen aan het einde allemaal een kaartje waarop het verhaal stond, zodat ze het thuis ook nog kunnen lezen. Zo mooi om de gelegenheid te krijgen om de Bijbel te delen met zoveel kinderen. We bidden dat deze kleine zaadjes ook tot zegen mogen zijn.

Toen we weer terug op school waren, vroeg ik aan de kinderen wat ze ervan vonden. Daar was geen discussie over: het was geweldig! Wat viel jullie op? Verschillende reacties: 'De klassen zijn heel kaal. Er hangt alleen maar een schoolbord op en er staan banken en tafels.' 'Ze zitten soms met veel kinderen op één bankje. Het ziet er leuk uit, maar eigenlijk zit het niet echt heel erg lekker.' 'Ik vond het leuk dat alle kinderen een schooluniform aan hebben. De jongens hebben een zandkleurig uniform aan en de meisjes hebben een rood of blauw uniform aan.' 'Als de kinderen de leerkracht begroeten of een beurt krijgen, gaan ze staan.'

Overhandigen kinderbijbel

Liedje aanleren in het Frans

Aandacht tijdens Bijbelverhaal

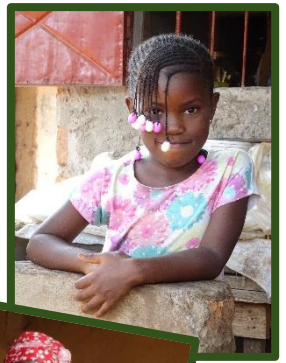

Op de foto met de directeur en leerkrachten

Taalles

Daar zitten we dan. Allebei op een krukje. Ze blijft geduldig en kijkt me met haar stralende lach aan: mijn taallerares. Op dit moment ben ik niet de *karandaraba* (lerares), maar de leerling. Ik krijg taalles in het Mogofin. 'Kelen, fila, saba, naani, loolu, wɔɔɔ, wɔɔɔ wila, sagin, kɔnɔntɔ, tan.' Ik probeer het na te zeggen. Geduldig herhaalt ze het nog een keer en nog een keer. Zelfs al kan ik het na tien keer nog niet. Tussendoor helpt ze ook nog klanten. We zitten namelijk bij haar winkeltje. Kinderen komen kijken en blijven even nieuwsgierig staan. Wat doet die blanke daar? We beginnen weer opnieuw. We waren aan het tellen van 1 t/m 10. Ze wijst naar verschillende voorwerpen en benoemt de woorden. Soms pak ik mijn telefoon er even bij om het op te nemen, zodat ik thuis nog eens kan oefenen. Ik doe een poging om een klein beetje Mogofin te leren. Of het ook zal lukken is de vraag, maar ik geniet van deze leuke en leerzame momenten!

Tot slot

De dagen vliegen voorbij. Alweer drie maanden ben ik hier in Guinee. Iets van het dagelijks leven in deze cultuur heb ik geprobeerd weer met jullie te delen. Mijn eerste taak en verantwoordelijkheid in het leven hier ligt bij het lesgeven van de kinderen. Toch heb ik ook veel te maken met de cultuur, doordat je tussen de mensen woont. Er zijn best wat contactmomenten met de werkers door samen te eten of koffie te drinken. Het kunnen hele mooie, leuke en boeiende momenten zijn, maar het kan ook weleens wat cultuurstress opleveren. Henri Nouwen schrijft hierover het volgende: 'Het onvermogen ons in woorden uit te drukken en het idee dat iedereen om ons heen meer van het leven begrijpt dan wij, brengen ons in een situatie die te vergelijken is met die van een kind dat de weg moet vinden in een wereld van volwassenen.' Zo kan het inderdaad weleens voelen. Alsof je weer opnieuw moet leren lopen, zei pas één van de andere zendingswerkers tegen me. Een proces wat erbij hoort wanneer je in een andere cultuur gaat leven. Om te kunnen leven in deze cultuur moet je je levenstempo aanpassen. Dat vraagt tijd en geduld. De tijd die ik hier mag zijn, is een leerzame tijd. Een tijd waarin ik mezelf weer een beetje opnieuw leer kennen. Een tijd waarin ik ervaar dat ik kwetsbaar ben en soms wat stapjes terug moet doen. Onze waarde als mens ligt niet in onze vaardigheden of prestaties. Het is een les om vanuit Gods genade te leven. *Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht.* Iets wat je niet van de één op de andere dag leert. Een levensles.

Hartelijk dank voor jullie meeleven en gebed!

Groet vanuit Guinee,

Yvonne

God gebruikt mensen die wankel genoeg zijn om op Hem te steunen.
- Hudson Taylor-

*Bidt zonder ophouden.
Dankt God in alles;
want dit is de wil Gods in
Christus Jezus over u.
(1 Thess. 5:17-18)*

Post uit Nederland is altijd welkom,
wel alleen papier!
Dit mag verstuurd worden naar:
Yvonne Sturm,
p.a. mevr. P. van 't Goor,
Jacob van Oudenhovenstraat 6,
2957 KE Nieuw-Lekkerland.
(voor eerste vrijdag van de maand)

Contact:
yvonne_sturm@hotmail.com
06.42579574

Uw giften voor de ZGG zijn
van harte welkom op
NL44 INGB 0000 3976 07
t.n.v. 'Zending Gereformeerde
Gemeenten'

